

3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca utrzymuje, że ocena szkody nie uwzględnia czynników, które zrywają związek przyczynowy między domniemaną szkodą a domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Aceitera General Deheza przeciwko Radzie

(Sprawa T-115/14)

(2014/C 112/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aceitera General Deheza SA (General Deheza, Argentyna) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis i R. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2) w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez instytucje oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych poprzez stwierdzenie, że doszło do zniekształcenia cen soi i oleju sojowego, uzasadniającego zastosowanie art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, w znaczeniu nadanym mu przez instytucje w niniejszej sprawie, nie może być stosowany do przywozu z państwa będącego członkiem WTO, ponieważ takie stosowanie jest niezgodne z porozumieniem antydumpingowym WTO.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca utrzymuje, że ocena szkody nie uwzględnia czynników, które zrywają związek przyczynowy między domniemaną szkodą a domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2014 r. – PT Ciliandra Perkasa przeciwko Radzie

(Sprawa T-120/14)

(2014/C 112/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Ciliandra Perkasa (Zachodnia Dżakarta, Indonezja) (przedstawiciele: F. Graafsma i J. Cornelis, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2) w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na stronę skarżącą; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Radę i Komisję („instytucje”) oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że ceny zakupu przez skarżącą surowego oleju palmowego („CPO”) są zakłócanie. W szczególności instytucje nie uwzględniły, że skarżąca jest w pełni zintegrowanym pionowo producentem biodiesla oraz że z tego względu nie ma do niej zastosowania jakiegokolwiek domniemany wpływ systemu zróżnicowanego podatku wywozowego. Ponadto instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie w ten sposób, że (1) nie uznały, iż skarżąca i powiązani z nią dostawcy CPO stanowią jeden podmiot prawny do wszelkich celów praktycznych, a także prawnych, oraz (2) uznały, iż ceny zakupu CPO przez skarżącą od spółek powiązanych nie odpowiadały cenom rynkowym.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Porozumienie antydumpingowe WTO nie zezwala na dostosowanie kosztów tylko z tego względu, iż są one niższe niż na innych rynkach lub są „zakłócanie” ze względu na interwencję rządową. Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. U. L 343, s. 51, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) powinien zatem zostać uznany za niemający zastosowania w zakresie, w jakim przewiduje taką możliwość dostosowania kosztów
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że dostosowanie kosztów CPO w niniejszej sprawie stanowi naruszenie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W szczególności skarżąca podnosi następujące argumenty:
 - brak jest niezbędnego dowodu, na którego podstawie uznano, że ceny CPO na rynku indonezyjskim są zakłócanie, a instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie uznając, iż ceny CPO na rynku indonezyjskim są zakłócanie;
 - używając referencyjnej ceny eksportowej w celu dostosowania kosztów instytucje nie dostosowały kosztów „na stosownej podstawie”, jak nakazuje art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego lub na podstawie „źródeł, na które takie zakłócenia nie mają wpływu”; oraz
 - art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie zezwala na dostosowanie kosztów w sytuacjach, w których ceny są po prostu i przypuszczalnie „niskie”.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że poprzez ustalenie wystarczającej marży zysku Rada nie spełniła obowiązku prawnego zawartego w art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Artykuł ten stanowi, że kwota wystarczającego zysku nie może przekroczyć zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że instytucje nie uwzględniły informacji i argumentów przedstawionych przez skarżącą w toku dochodzenia. W ten sposób nie tylko naruszyły obowiązek staranności i dobrej administracji poprzez brak zbadania w sposób staranny i bezstronny wszelkich odpowiednich dowodów, lecz także nie spełniły obowiązku zawartego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jak również obowiązku przedstawienia uzasadnienia, jak tego wymaga art. 253 TWE (art. 296 TFUE).